

אישי-שלום ישראליים, שרגלו בהקמת מדינה פלסטינית לצד ישראל. בין השאר קיים שיחות עם נתן ילין-מור. הוא מתנגד לפגישות של רמזאן וחבריו עם ישראלים שאינם עומדים על הנסיס הזה ואינם מסכימים להקמת מדינה פלסטינית, כגון אנשי המערך ורוב פעילי שלום עכשיו.

תוך כדי כך הגיעו אנשי השמאל המיצריים לקיצוניות הפוכה. בעיקבות שלילתם המחוללת את יוזמת אב"סאראת. מפני שהובילה לשלום נפרד ולהפקרת העם הפלסטיני, הם החליטו להימנע מכל מגע עם ישראלים, ובכך ללם כוחות השלום שעימם נפגשו בעבר.

"מצב בלתי-נסבל"

ד לויכות הוא חלק מגל של (חשבוני-נפש וחייטוט בעבר, העובר עונה על מצריים בעיקבות שני העידנים הגדולים של עבר-אל-נאצר ואלי-סאראת. הד"ר רמזאן תקף בחריפות את מילחמת-ההתשה, שבה פתח גמאל עבר-אל-נאצר אחרי המפלה המיצרית במלחמת ששת-הימים.

חמרוש כתב כי במחקר זה רמזאן "עבר את גבול המותר לאדם לאומי". השיב רמזאן בזעם: "האם כל מי שאינו מסכים לדעתו של חמרוש הוא אנטי-לאומי? האם הוא דורש מן ההיסטוריון לזייף את ההיסטוריה? אין לזייף אמת היסטורית למען עמדה פוליטית!"

כאן הביא רמזאן ציטטות מפי מצביאים מצריים, ובכללם גם

משה דיין על גדת התעלה בשיא מלחמת ההתשה היא היתה ניצחון או מפלה למצריים?

סערה בקאהיר

עבר-אל-נאצר עצמו, שלפיהן היה מצבה של מצריים כבי רע בימי מלחמת-ההתשה. הוא גילה — אולי לראשונה — קטע מפרוטוקול השיחות שהתנהלו בין עבר-אל-נאצר והמנ"ח הסובייטי ליאנובי ברז'נייב ב-23 בינואר 1970:

"עבר-אל-נאצר: אני מנהיג שארצו מוסמצת מדי יום... צבאי חשוף ועמי חשוף... הישראלים משתמשים בנשק שאין לנו הגנה מפניו. מפציצים את מצריים לעומק, מתקשים אזרחים, וכאשר נהרגים תינוך קורט וחיללים, אין להם כל אפשרות

שלא יספר לנו חמרוש שהוא נפגש איתם כדי לסקס עימם שיש לחסל את ישראל ולהקים מדינה פלסטינית במקומה!" ליגלג רמזאן, "הרי גם הקומוניסטים מכירים, כידוע, בישראל והסכימו להקמתה."

הוסיף רמזאן: "מובן שאיני מגנה את חמרוש על כך. להיפך, אני מכבד אותו על כך מאוד. אולם האם קשריו המוקדמים עם כוחות-שלום ישראליים הם כשרים, ואילו הקשרים שלי אסורים?"

רמזאן הביא מאמר של חמרוש שהתפרסם עוד בפברואר 1972, ובו ציין כי יש בישראל זרם חזק הקורא

האם לא נפגש חמרוש עם ישראלים לש, טען, הרי האדריכל של הקשר הישראלי-מצרי הוא דווקא חמרוש — וגם אל-סאראת עצמו — לא העז להיפגש עם ישראלים

שלום עכשיו ומפלגת-העבודה". אר"ם, טען, הרי האדריכל של הקשר הישראלי-מצרי הוא דווקא חמרוש

י כוח מזור מתנהל בשכונות האחרונות במצריים, בטונים גבוהים מאוד, בין שני עיתונאים-מצריים. הנושא המרכזי: האם הסתיימה מלחמת-ההתשה, אחרי מלחמת ששת-הימים, בניצחון או במפלה למצריים?

בוויכוח זה השתרבב נושא שני: מתי היו המגעים הסודיים עם אישי מחנה-השלום הישראלי לגיטימיים?

מאחרי ויכוח סוער זה מסתתר העימות בין השמאל המצרי, שגיבורו הוא הנשיא המנוח גמאל עבר-אל-נאצר, והימין המצרי, שגיבורו הוא הנשיא המנוח אנוור אל-סאראת.

מהצר האחר: ההיסטוריון עבר-אל-עוים רמזאן, חסיד של אל-סאראת, שקיבל על עצמו לנתח את פולחן עבר-אל-נאצר.

מהצר השני: אהמד חמרוש, חבר קבוצת-הקצינים שחוללה את מהפכת 1952, איש השמאל והחסיד של עבר-אל-נאצר, שהתנגד למדיניותו של אל-סאראת.

זירת-המאבק: השבועונים הקאהיריים הגדולים רוז-אל-יוסוף ואוק-טובר.

גולדה ודיין במעוזו ברילב במלחמת ההתשה. כאשר נהרגים תינוקות וחיללים...

ויכוח סוער בין שני עיתונאים מצריים מגלה: עבר-אל-נאצר נתן את הפקודה לפתוח במגעים סודיים עם גולדמן, אבנרי וילין-מור

רות' להתגונן מפני התקפות אלה, המצב הופך בלתי-נסבל! הוסיף רמזאן: "האם גם עבר-אל-נאצר הוא אנטי-לאומי, משום שדיבר על הסכל שלנו כמלחמת-ההתשה? הוויכוח אינו על הפעילויות של צבאנו ועל גבורתו, אלא על המדיניות של מלחמת-ההתשה. היא עיכבה בשלוש שנים את ההכנות של צבאנו לשיחור סיני."

ויכוח זה דומה למדי לוויכוח שהתנהל בשעתו בישראל, כאשר אנשי המי-מסד, כמו יצחק רבין וחיים בר-לב, טענו כי ישראל היא שניצחה כמלחמת-ההתשה, בעוד שעזר וייצמן ואריאל שרון טענו כי ישראל נחלה בה מפלה חמורה.

לנסיגה מהשטחים הכבושים ולביצוע החלטת מועצת-הביטחון. חמרוש תבע אז מהערכים לאמץ לעצמם עמדות אשר יעודדו את הזרם הזה. "את זאת כתב חמרוש לפני 11 שנה, ואילו ב-1983, כאשר הפטריות הפוליטיות אילצו את מנהיג אש"ף להיפגש עם אורי אבנרי — שעימו נפגש חמ"ר ריש כבר לפני 11 שנה — מג"נה דווקא חמרוש את הקישרים קשרים עם כוחות-השלום הישראליים. שית-ביישו!"

לכאורה נראים הרברים כתעלומה. אך יש להם הסבר פשוט למדי. חמרוש איש השמאל המצרי, פתח עוד בסוף שנות ה-60 במגעים חשאיים עם

קיצוניות הפוכה
ב-22 באוגוסט תקף חמרוש את רמזאן כ"עיתונאי חובב". זה החזיר לו מנה אחת אפיים וכינה את חמרוש "הקצין הוטר, שהפך לפתע עורך השבועון אל-תחריר, אולם לתקופה קצרה בלבד..." (אל-תחריר, "השיח" ור", היה ביטאון הקצינים המהפכניים).
זה היה רק המבוא. חמרוש האשים את רמזאן בכך ש-התנהגותו הפוליטית הפכה אותו לאיש המוחזר על-ידי שבועונים המופצים במדינות הערביות. בין השאר: מפני שרמזאן נוהג להיפגש עם ישראלים.
רמזאן לא נשאר חייב. הוא הודה שנפגש, בוועידות כינלאומיות עם ישראלים, שאותם הוא מגדיר כ"אנשי